

Пам'яті вченого. Володимир Аксентійович Дідур: служіння науці

**НАУКОВА ШКОЛА з 1988 року
«РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯ
В ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПРОЦЕСАХ АПК»**

Дідур Володимир Аксентійович
доктор технічних наук, професор,
дійсний член Академії наук Вищої школи України
та Міжнародної академії аграрної освіти,
президент Українського відділення МААО,
член спеціалізованих наукових рад із захисту дисертацій.

- 1943** — народження
07 вересня 1943 року, с. Очеретня,
Кривоозерський район, Миколаївська область
- 1961–1966** — навчання
Мелітопольський інститут механізації
сільського господарства (МІМСГ)
- Кар'єра**
асистент → професор → завідувач кафедри → проректор
з наукової роботи агротехнологічної академії
- 1972** — кандидат технічних наук
захист дисертації
- 1990** — доктор технічних наук
захист докторської дисертації

Шановна президія, шановні колеги, дорогі друзі!

Сьогодні ми зібралися, щоб вшанувати наукову спадщину людини, ім'я якої стало символом розвитку інженерної думки в аграрному секторі України — **Володимира Аксентійовича Дідура**.

Доктор технічних наук, професор, академік,
дійсний член Академії наук Вищої школи України та Міжнародної академії аграрної освіти, президент Українського відділення Міжнародної академії аграрної освіти, член спеціалізованих наукових рад із захисту дисертацій —

але передусім — це була **Людина**, яка вміла формувати мислення, надихати та вести за собою.

Його життєвий шлях — це приклад справжнього інженера і науковця.

Він народився 7 вересня 1943 року на Миколаївщині.

Свою трудову діяльність розпочав механізатором — і саме цей практичний досвід став фундаментом його подальшого інженерного мислення.

У 1961–1966 роках навчався в Мелітопольському інституті механізації сільського господарства, з яким пов'язав усе своє життя.

Він пройшов шлях від асистента до професора, завідувача кафедри та проректора з наукової роботи.

У 1972 році захистив кандидатську дисертацію, а у 1990 році — докторську.

Це був шлях не просто кар'єри — це був шлях **служіння науці**.

Сферою його наукових досліджень стали питання, які сьогодні є основою сучасної агроінженерії:

- надійність гідроприводів
- енерго- та ресурсозбереження
- альтернативна енергетика
- паливно-мастильні матеріали.

Його наукові праці відомі не лише в Україні, а й далеко за її межами.

Свідченням цього стало керівництво міжнародною системою **«Ремгідропривод»**, яка об'єднувала науковців і виробництво восьми держав. Разом зі своїми послідовниками він сформував потужний науковий напрям, який поєднував інженерію, енергетику та системне мислення.

Саме під його керівництвом були розроблені нові технології переробки рослинної сировини, створено обладнання для отримання касторової олії, а також вперше обґрунтовано можливість її використання для виробництва біодизеля.

Це були не просто дослідження - це були рішення, які випереджали свій час.

Але, можливо, найбільшою цінністю його діяльності стала не кількість праць і навіть не наукові результати.

Найбільша цінність — це **люди**.

Він створив наукову школу, яка об'єднала дослідників з різних установ України. Під його керівництвом підготовлено докторів і кандидатів технічних наук — фахівців, які сьогодні продовжують його справу.

Він очолював спеціалізовану вчену раду, формуючи нове покоління науковців. Його учні — це не просто послідовники.

Це — **продовження його мислення, його принципів, його підходу до науки**.

І саме тому його школа не завершилась. Вона живе.

Науковий доробок Володимира Аксентійовича вражає своїм масштабом:

- понад 450 наукових публікацій
- десятки підручників і навчальних посібників
- патенти, методичні праці.

Його фундаментальні видання стали основою інженерної освіти і використовуються й сьогодні.

Його науковий шлях — це еволюція:
від досліджень надійності гідросистем
до системного бачення енергетики
і далі — до біоенергетики та ресурсозбереження.

Його спадщина — це не лише знання.
Це — **інструмент розвитку майбутнього.**

Його діяльність була високо оцінена державою і суспільством.

Численні нагороди, відзнаки,
орден «За заслуги перед Запорізьким краєм»,
включення до «Золотого фонду нації» — усе це є підтвердженням
значущості його внеску.

Але найголовніше визнання - це повага учнів, колег і наукової спільноти.

20 лютого 2020 року Володимир Аксентійович пішов із життя.

Але його справа — залишилась.
Його школа — продовжує жити.
Його ідеї — розвиваються.

У своїх учнях.
У науці.
У розвитку агроінженерії.

Світла пам'ять Людині.
Світла пам'ять Вченому.

Володимир Кувачов

(виступ на конференції пам'яті Володимира Дідура д.т.н., професора)